

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pkf.II.20.055/2023/2. szám

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Szűcs Péter Ügyvédi Iroda (cím, eljáró ügyvéd: Dr. Szűcs Péter) által képviselt kérelmező neve (cím) kérelmezőnek – a Dr. bíró által képviselt Fővárosi Törvényszék (cím) kérelmezett ellen vagyoni elégtétel iránti nemperes eljárásban a Debreceni Törvényszék 13.Pk.20.914/2022/11. számú végzése ellen a kérelmezett 12. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán meghozta a következő

végzést:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság végzésének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi a kérelmezettet, hogy fizessen meg a kérelmező részére 15 napon belül az általános forgalmi adót is tartalmazó 12 700 (tizenkétezer-hétszáz) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a le nem rótt 19 620 (tizenkilencezer-hatszázhusz) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Ez ellen a végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

A tényállás

[1] A kérelmező mint felperes a gazdasági társaság alperessel szemben 2017. december 22. napján előterjesztett keresetlevelében rendkívüli munkavégzés ellenértékének megfizetése iránt indított M.3446/2017. (majd M.71.469/2020., M.71.031/2021.) számon peres eljárást a kérelmezett jogelődje, a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság előtt.

[2] A közigazgatási és munkaügyi bíróság a kérelmező keresetlevelét – a 2018. január 15-én keltezett – 2. számú végzésével kiadta az alperesnek és kitűzte az első tárgyalást 2018. március 2. napjára, utóbb azt a 3. számú végzésével hivatalból 2018. március 26. napjára állította be. Ez volt az első tárgyalás időpontja, amelyet a bíróság az M.3446/2017/7. számú jegyzőkönyvbe foglalt végzésével 2018. május 18. napjára halasztott el azzal, hogy a felek bizonyítási kötelezettségéről külön, írásban ad majd tájékoztatást. A kérelmező – felhívás nélkül – 2018. május 17. napján terjesztette elő a bizonyítási indítványait tartalmazó beadványát. A közigazgatási és munkaügyi bíróság 2018. június 15-én hozta meg 9-I. szám alatt a bizonyítási kötelezettségekről szóló felhívást tartalmazó végzését, amelyet a kérelmező részére 2018. június 18-án, az alperes részére pedig 2018. július 2-án kézbesített. A bíróság folytatólagos tárgyalást tartott 2018. november 28-án, amelyet az M.3446/2017/19. számú jegyzőkönyvbe foglalt végzésével elhalasztott 2019. február 20. napjára (amely tárgyaláson meghallgatta tanút tanúként) és 2019. február 27. napjára, majd újabb tárgyalást tartott 2019. április 10-én és 2019. április 15-én. A bíróság a 2019. május 17. napján tartott folytatólagos tárgyaláson újabb tárgyalási határnapot tűzött 2019. szeptember 25. napjára, ezt követően az M.3446/2017/30. számú – 2019. szeptember 4. napján meghozott – végzésével a tárgyalást hivatalból elhalasztotta, majd azt a 31-I. számú végzésével 2019. november 19. napjára tűzte ki. Ezen a tárgyaláson az alperes indítványozta tanú tanúként való ismételt meghallgatását, a bíróság pedig a tárgyalást 2020. január 30. napjára halasztotta, amelyen a tanút ismételten meghallgatta. A közigazgatási és munkaügyi bíróság 2020. február 14. napján M.3446/2017/36. számon hozta meg az elsőfokú ítéletet. Az alperes 2020. március 13-án előterjesztett 38. sorszámú fellebbezése alapján a közigazgatási és munkaügyi bíróság 2020.

március 16-án intézkedett az iratoknak a Fővárosi Ítéltábla részére történő megküldéséről. A kérelmezett az Mf.680.058/2020/2. számú végzésével értesítette a feleket a 2020. április 1. napjától irányadó, a közigazgatási és munkaügyi bíróságok megszűnését érintő szervezeti változásokról.

[3] A Fővárosi Ítéltábla 2020. május 12-én az ügyet tanácsülésre tűzte ki, ezt követően pedig a 2020. szeptember 8-án meghozott Mf.31.122/2020/9. számú végzésével a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte.

[4] A hatályon kívül helyező végzés 2020. szeptember 17-én érkezett meg a kérelmezetthez, az eljáró tanács elnöke pedig 2020. szeptember 21-én intézkedett annak a felekkel történő közléséről. A másodfokú végzést a kérelmező 2020. szeptember 23-án, az alperes pedig 2020. szeptember 30-án vette át. A kérelmezett az M.71.469/2020/2. számú végzésével 2020. november 6-án tűzte ki a folytatólagos tárgyalást 2020. december 10. napjára. Ezt követően a kérelmezett a 2021. február 11-én megtartott tárgyalást az M.71469/2020/16. számú jegyző-könyvbe foglalt végzésével elhalasztotta 2021. március 23. napjára azzal, hogy a felek nyolc napon belül tegyék meg esetleges észrevételeiket, nyilatkozataikat, amely jegyzőkönyvet a kérelmező jogi képviselője 2021. február 17-én, az alperes jogi képviselője pedig 2021. március 3-án vett át. A kérelmező e felhívásnak a 2021. február 23-i beadványában tett eleget. Ezt követően a kérelmezett a 2021. március 16-án meghozott M.71.469/2020/18. számú végzésében tájékoztatta a feleket a veszélyhelyzet ideje alatt érvényesülő egyes eljárásjogi rendelkezések újbóli bevezetéséről szóló 112/2021. (III. 6.) Korm. rendelet (a továbbiakban: „Veir. II.”) szabályairól, majd a 19. számú végzésében arról, hogy a 2021. március 23. napjára kitűzött tárgyalást nem tartja meg. A kérelmezett a 2021. április 13-án meghozott M.71.469/2020/20. számú végzésével a tárgyalást berekesztette és tájékoztatta a feleket, hogy az ítéletet tárgyaláson kívül hozza meg és 2021. május 13-án M.71.469/2020/21. szám alatt ítéletet hozott. Az alperes fellebbezése folytán indult másodfokú eljárásban ezt az ítéletet a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a 2021. október 14-én meghozott Mf.31.169/2021/5. számú végzésével a fellebbezési, csatlakozó fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül ismételt hatályon kívül helyezte.

[5] Az újra megismételt eljárásban a kérelmezett 2021. november 30. napján tárgyalást tartott, a tárgyaláson a kérelmező korábbi érvelését kiegészítette, azonban bizonyítási indítványt nem kívánt előterjeszteni, az alperes pedig úgy nyilatkozott, hogy az újonnan hivatkozott gyakorlatra vonatkozó kérelmezői érvelést nem tudja elfogadni. A kérelmezett tájékoztatta a feleket arról, hogy az alperes érdekében áll előadni és bizonyítani azon tényeket és körülményeket, amelyek alátámasztják a kollektív szerződés 28. §-ára vonatkozó értelmezését, erre figyelemmel az alperes határidő biztosítását kérte, ezt követően 2021. december 8-án terjesztette elő érveit. A kérelmezett 2022. január 27-én keltezett M.71.031/2021/5. számú ítéletét a Fővárosi Ítéltábla a 2022. május 17-én meghozott Mf.31.052/2022/5. számú ítéletével – az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintve – helybenhagyta. A másodfokú ítéletet a kérelmező jogi képviselője 2022. június 14. napján vette át. A peres felek felülvizsgálati kérelmet nem terjesztettek elő.

A kérelem és az ellenirat

[6] A kérelmező az eljárás elhúzódása miatt a 2017. december 22. és 2022. június 14. időszakra, összesen 1636 nap figyelembevételével kérte a kérelmezettet 654 400 forint vagyoni elégtételnek a javára történő megfizetésére kötelezni.

[7] A kérelmezett az elleniratában a kérelem elutasítását kérte, ugyanis álláspontja szerint a bírósági eljárás figyelembe vehető időtartama nem haladja meg az észszerűnek minősülő időtartamot. Arra hivatkozott, hogy az eljárás számított időtartama a

polgári peres eljárás elhúzódásával kapcsolatos vagyoni elégtétel érvényesítéséről szóló 2021. évi XCIV. törvény (a továbbiakban: Pevtv.) 2. §-ának (1) bekezdésére tekintettel, illetve arra figyelemmel, hogy a kérelmező felperesként a keresetlevelet 2017. december 22-én terjesztette elő, 2017. december 23-tól 2022. június 14-ig számítandó, amely mindösszesen 1635 nap.

[8] A kérelmezett az eljárás számított időtartamából kérte levonni *a kérelmező érdekkörében felmerült, elhárítható ok miatt, szükségtelenül eltelt* 2018. május 17. és 2018. szeptember 7. közötti 113 napot és a 2021. november 30. és 2022. január 27. között 58 napot; *az eljárás elhúzódása miatti kifogással nem támadott* 2018. január 15. és 2018. március 25. között eltelt 69 napot; a 2018. november 28. és 2019. február 19. napja között eltelt 83 napot; a 2019. február 27. és 2019. április 10. napja között eltelt 42 napot; a 2019. május 18. és 2019. november 18. között eltelt 185 napot; a 2019. november 19. és 2020. január 29. között eltelt 71 napot; a 2020. március 13. és 2020. május 11. napja között eltelt 59 napot; a 2020. október 19. és 2020. november 5. között eltelt 17 napot és a 2021. március 11. és 2021. május 12. közötti 62 napot; *a kérelmező perelhúzó és „célszerűtlen” pervitele miatt* az általa számított fennmaradó 876 nap időtartamból további 5%-ot, azaz 44 napot. A kérelmezett az alapeljárás számított időtartamából összesen 803 napot kért figyelmen kívül hagyni, így álláspontja szerint a figyelembe vehető időtartam mindösszesen 832 nap, amely nem haladja meg az észszerűnek tekintett 36 hónapot.

Az elsőfokú végzés

[9] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott végzésével kötelezte a kérelmezettet, hogy fizessen meg a kérelmezőnek 15 napon belül 654 000 forint vagyoni elégtételt, továbbá az általános forgalmi adót is tartalmazó 20 777 forint perköltséget, ezt meghaladóan a kérelmet elutasította. Megállapította, hogy az eljárás során meg nem fizetett 19 632 forint eljárási illeték az állam terhéen marad.

[10] Hangsúlyozta, hogy 2017. december 22. napja volt az eljárás kezdő napja, amely a Pevtv. 2. §-ának (2) bekezdése alapján a bírósági eljárás időtartamába nem számít bele, ebből pedig az következik, hogy a perben a bírósági eljárás számított időtartama 2017. december 23. napjától 2022. június 14. napjáig, azaz 1635 napig tartott.

[11] Indokolása szerint az alapeljárás helyesen számított időtartamából, azaz 1635 napból a teljes időszak figyelembe vehető volt, azaz nem találta indokoltnak az eljárás teljes időtartamából levonni a kérelmezett által megjelölt egyetlen időszakot sem az alábbiak szerint:

[12] *A kérelmező érdekkörében felmerült, elhárítható ok miatt, szükségtelenül eltelt* 2018. május 17. és 2018. szeptember 7. közötti 113 nap nem vonható le. Az első tárgyalást a bíróság 2018. március 26-án tartotta meg, az M.3446/2017/7. számú végzés szerint pedig azt 2018. május 18. napjára halasztotta azzal, hogy a bizonyítási kötelezettségekről külön, írásban ad tájékoztatást. A kérelmező az M.3446/2017/8. számú, bizonyítási indítványokat tartalmazó beadványát 2018. május 16-án terjesztette elő akként, hogy eddig az időpontig a bizonyítási kötelezettségről szóló konkrét, a mulasztás jogkövetkezményét is tartalmazó tájékoztatást nem kapott, ezért nem felróható a kérelmezőnek az a tény, hogy a 2018. május 18-án megtartott tárgyalást a 9. számú végzés szerint 2018. szeptember 7. napjára halasztotta el a bíróság. Megjegyezte, hogy a hivatkozott halasztó végzés a halasztás indokát egyébként sem tüntette fel, a bíróság a bizonyítási kötelezettségről szóló, külön íven megszüvegezett tájékoztatást és felhívást tartalmazó 9-I. számú végzését pedig csak a kérelmező által 2018. június 12-én benyújtott 10. sorszám alatti, a tárgyalási jegyzőkönyvet és a bizonyítási kötelezettségről szóló tájékoztatást hiányoló beadványát követően hozta meg 2018. június 15-én.

[13] *A kérelmező érdekkörében felmerült, elhárítható ok miatt, sürgősen elterjesztett* 2021. november 30. és 2022. január 27. közötti 58 napot sem hagyta figyelmen kívül. Megállapította, hogy a kérelmező e körben helytállóan hivatkozott arra, hogy az M.71.031/2021/3. számú tárgyalási jegyzőkönyvben rögzítettek szerint a kérelmező a korábbi jogi érvelését foglalta össze, illetve egészítette ki, azonban a keresetét nem változtatta meg. Ezen a tárgyaláson a kérelmező úgy nyilatkozott, hogy bizonyítási indítványt nem kíván előterjesztetni, az alperes pedig azt adta elő, hogy a gyakorlatra vonatkozó új kérelmezői érvelést „nem tudja elfogadni”. Mivel a kérelmezett ismételt tájékoztatta a feleket arról, hogy az alperes érdekében áll előadni és bizonyítani azon tényeket és körülményeket, amelyek alátámasztják az alperes kollektív szerződés 28. §-ára vonatkozó értelmezését, ezért az alperes határidő biztosítását kérte arra, hogy az esetleges indítványát elő tudja terjesztetni. Kiemelte, hogy ezen okból halasztotta el a kérelmezett a tárgyalást 2022. január 27. napjára, amelyből az állapítható meg, hogy a kérelmező az indítványai előterjesztésével nem késlekedett.

[14] *Az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztésének a hiányában* a 2018. január 15. és 2018. március 25. közötti 69 napot sem vont le. Megállapította, hogy az alapperben eljáró elsőfokú bíróság az eredetileg 2018. március 2. napjára kitűzött első tárgyalást az M.3446/2017/3. számú végzésével 2018. március 26. napjára hivatalból elhalasztotta, amellyel nem vitathatóan megtartotta a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 125. §-ának (3) bekezdésében meghatározott azon szabályt, miszerint a tárgyalást úgy kell kitűzni, hogy az első tárgyalási nap a keresetlevélnek a bírósághoz érkezését követően legkésőbb négy hónapon belül megtartható legyen. Ebből pedig az következik, hogy a kérelmező a tárgyalás hivatalból történt elhalasztásával összefüggésben nem került abba a helyzetbe, hogy az eljárás elhúzódása miatt kifogást terjesszen elő.

[15] Nem vont le *az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztésének a hiányában* a 2018. november 28. és 2019. február 20. napja között eltelt 83 napot. Megállapította, hogy az alapper elsőfokú bírósága az M.3446/2017/19. számú végzésével a folytatólagos tárgyalást szabályszerűen halasztotta el négy hónapon belüli időpontra (2019. február 20. napjára), ezért a kérelmezőnek lehetősége sem volt az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztésére.

[16] *Az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztésének a hiányában* a 2019. február 27. napja és a 2019. április 10. napja között eltelt 42 napot sem hagyta figyelmen kívül, mivel az alapper elsőfokú bírósága szabályszerűen halasztotta el a folytatólagos tárgyalást, ezért a kérelmezőnek ebben az esetben sem volt lehetősége az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztésére.

[17] *Az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztésének a hiányában* a 2019. május 17. és 2019. november 18. közötti 185 napot sem tartotta indokoltnak levonni. Megállapította, hogy az alapper alperesének – tehát nem a kérelmezőnek – késedelmesen előterjesztett beadványára figyelemmel halasztotta el a bíróság a tárgyalást 2019. szeptember 25. napjára, majd az M.3446/2017/30. szám alatti, 2019. szeptember 4. napján meghozott végzésével – vélhetően az ügy újra kiosztása miatt – halasztotta el hivatalból a kitűzött tárgyalást, ezt követően pedig a 2019. október 1-jén meghozott M.3446/2017/31. számú végzésével tűzte ki a folytatólagos tárgyalást 2019. november 19. napjára. Kiemelte, hogy a bíróság a 2019. szeptember 25-i hatánapot az 1952. évi Pp. 142. §-ának (2) bekezdésében foglaltak ellenére négy hónapon túlra tűzte ki, azonban ezzel az intézkedéssel mulasztást nem, kizárólag eljárási szabálytalanságot követett el, amellyel szemben legfeljebb az 1952. évi Pp. 114. §-a szerinti eljárás szabálytalansága miatti kifogás lett volna előterjeszthető, amely a Pevtv. 15. §-a (4) bekezdésének értelmezésével összefüggésben irreleváns. Ugyanez a jogi

helyzet a 2019. szeptember 4-én meghozott tárgyalást elhalasztó és határnapot hivatalból tűző rendelkezést tartalmazó végzéssel összefüggésben is, tekintettel arra, hogy az ügy átszignálását követően az alapper elsőfokú bíróságának új tanácsa 30 napon belül rendelkezett a folytatólagos határnap 2019. november 19. napjára történő kitűzéséről.

[18] Nem hagyta figyelmen kívül *az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztésének a hiányában* a 2019. november 19. és 2020. január 29. közötti 71 napot. Hangsúlyozta, hogy a 2019. november 19-én megtartott tárgyaláson az alperes indítványára halasztotta el a bíróság a tárgyalást 2020. január 30. napjára, a bíróság megtartotta a folytatólagos tárgyalás kitűzésre vonatkozó eljárásjogi szabályokat, az eljárási törvény biztosította lehetőségénél fogva rendelte el tanú ismételt tanúként történő meghallgatását, ezért a kérelmező nem volt abban a helyzetben, hogy kifogásolhatta volna a tárgyalás elhalasztását.

[19] *Az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztésének a hiányában* a 2020. március 13. és 2020. május 11. közötti 59 napot sem vonta le. Kiemelte, hogy az alperes 38. sorszámú fellebbezése alapján a kérelmezett Mf.68.058/2020/2. szám alatt intézkedett az iratoknak a Fővárosi Ítéltábla részére történő megküldéséről, a másodfokú bíróság pedig a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 630. §-ának (11) bekezdésében foglalt határidő, azaz 2020. április 15. napját követően az ügyintézésre irányadó határidő megtartásával rendelkezett 2020. május 12-én az ügy tanácsülésre történő kitűzéséről. Rámutatott, hogy az alapperben eljáró első- és másodfokú bíróságok a szervezeti átalakításra is figyelemmel, az irányadó átmeneti szabályok megtartásával jártak el, ezért az 1952. évi Pp. 114/A. §-a (2) bekezdésének rendelkezései alapján nem volt megállapítható olyan törvényi vagy bírói határidő, amelyet az eljáró bíróságok elmulasztottak volna, ezért a kérelmező az eljárás elhúzódása miatti kifogást nem terjeszthetett volna elő.

[20] Ugyancsak nem vonta le *az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztésének a hiányában* a 2020. október 19. és 2020. november 5. közötti 17 napot. A Fővárosi Ítéltábla Mf.31.122/2020/9. számú végzése a kérelmezetthez 2020. szeptember 17-én érkezett meg, az eljáró tanács elnöke pedig 2020. szeptember 21-én intézkedett annak a felekkel történő közléséről, majd – ismételt átszignálást követően – a kérelmezett M.71.469/2020/2. számú végzésével – 2020. november 6-án – tűzte ki a folytatólagos tárgyalást 2020. december 10. napjára. Hangsúlyozta, hogy a másodfokú hatályon kívül helyező végzést a kérelmező jogi képviselője részére 2020. szeptember 23-án kézbesítették, így a folytatólagos tárgyalás 2020. november 6-i kitűzéséig eltelt idő nem volt olyan mértékű, amely tekintetében a kérelmezett mulasztása miatt a kérelmezőtől elvárható lett volna az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztése. Kiemelte, hogy a bíróságokra vonatkozó eljárási szabályok kérelmezett általi betartásában bízó kérelmező számára nem volt nyilvánvalóan és egyértelműen felismerhető, hogy a részére 2020. szeptember 23-án kézbesített másodfokú végzéssel összefüggő további intézkedéssel, a folytatólagos tárgyalás kitűzésével késedelemben van a kérelmezett. A kérelmezett által az elleniratban felhívott 30 napos ügyintézési határidő ugyanis nem törvényi határidő, a bíróságok ügyviteli gyakorlata az 1952. évi Pp. 125. §-ának (1) bekezdésében foglalt és a keresetlevélnek a bírósághoz való érkezését követő 30 napon belüli intézkedési kötelezettségéről szóló határidőt tekintve irányadónak az egyéb intézkedései során is, ugyanakkor még ennek figyelembevételével sem került olyan helyzetbe a kérelmező, hogy felismerje: a kérelmezett elmulasztotta a perek észszerű időn belül történő befejezésére irányuló kötelezettségét azáltal, hogy az utolsó érdemi intézkedése óta eltelt 30 nap.

[21] *Az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztésének a hiányában* a 2021. március 11. és 2021. május 12. közötti 62 nap figyelmen kívül hagyását sem találta indokoltnak. A 2021. február 11-én megtartott tárgyalást halasztotta el a kérelmezett 2021. március 23. napjára, az M.71.469/2020/16. számú jegyzőkönyvben foglalt végzésben pedig a

kérelmezőt felhívta nyilatkozattételre, amelynek a kérelmező a 2021. február 23-i – 17. sorszámú – beadványában eleget tett. Ezt követően hozta meg 2021. március 16-án az M.71.469/2020/18. számú végzését, melyben tájékoztatta a feleket a „Veir. II.” szabályairól, majd a 19. szám alatti végzésében arról, hogy a 2021. március 23. napjára kitűzött tárgyalást nem tartja meg, ezt követően a 2021. április 13-án meghozott M.71.469/2020/20. számú végzésével a tárgyalást berekesztette és tájékoztatta a feleket, hogy az ítéletet tárgyaláson kívül hozza meg. Hangsúlyozta, hogy a tárgyalás berekesztésével az elsőfokú eljárás befejeződött, eddig a kérelmezett a szigorított védekezéssel összefüggő átmeneti eljárási szabályokat is megtartotta, ezt követően azonban mulasztott akkor, amikor az 1952. évi Pp. rendelkezéseitől eltérően 15 napon túl, 2021. május 13-án hozta meg az M.71.469/2020/21. számú ítéletét, ugyanakkor az eljárási szabályok egyebekben megtartására tekintettel a kérelmező nem volt abban a helyzetben, hogy az eljárás elhúzódása miatt kifogást terjeszthetett volna elő.

[22] *A kérelmező perelhúzó és „célszerűtlen” pervitele miatt a fennmaradó 876 nap időtartamból további 5% mértékkel sem csökkentette a figyelembe vehető időtartamot.* Rámutatott, hogy a Pevtv. 15. §-ának (3) és (4) bekezdése kizárólag a kérelmező, illetve a bíróság érdekkörében felmerült elhárítható okok miatti levonásra ad alapot. A Pevtv. 15. §-ának (5) bekezdése a vagyoni elégtétel érvényesítésével összefüggésben az elbírálás során a Pevtv. 6. §-ában rögzítettekhez képest további szempontok mérlegelését nem engedi meg és nem hárítja a kérelmező félre az olyan okokból jelentkező időmúlásokat, amelyekre a kérelmezőnek ráhatása nincs.

[23] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a Pevtv. 15. §-ának (3)–(5) bekezdései értelmében az alapeljárás helyesen számított időtartamából, azaz 1635 napból a teljes időszak figyelembe vehető volt, erre tekintettel 1635 nap vonatkozásában kötelezte a kérelmezettet 654 000 forint vagyoni elégtétel megfizetésére, figyelemmel a polgári peres eljárás elhúzódásával kapcsolatos vagyoni elégtétel mértékéről és a kifizetendő összeg számításának szabályairól szóló 372/2021. (VI. 30.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Rendelet) 1. §-ának (2) bekezdésében foglalt napi összegre, ezt meghaladóan – a kezdő időpont tekintetében helytelenül számított 1 napra eső 400 forint marasztalási igény vonatkozásában – a kérelmet elutasította.

[24] A pernyertesség arányát a kérelmező javára 99,9994%-ban határozta meg, amelyet teljes pernyertességnek tekintett. A pernyertes kérelmező oldalán felmerült az őt képviselő ügyvéd felszámított [Pp. 81. § (1) és (5) bekezdés] díja, melynek összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: Rendelet) 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja és (4) bekezdése szerint határozta meg, figyelemmel a kérelmezőt képviselő ügyvéd áfa fizetési kötelezettségére is. A pertárgy értékét a Pp. 21. §-ának (1) bekezdése alapján 654 400 forintban állapította meg, az illeték mértékét az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 42. §-a (1) bekezdésének g) pontja alapján 19 632 forintban határozta meg. Tekintettel arra, hogy a pervesztes kérelmezett az Itv. 5. §-a (1) bekezdésének c) pontja szerint személyes illetékmentes volt, ezért a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán meg nem fizetett 19 632 forint az állam terhén maradt.

A fellebbezés és a fellebbezésre tett észrevétel

[25] Az elsőfokú végzés ellen a kérelmezett terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte a végzés megváltoztatását és a kérelem teljes mértékben történő elutasítását.

[26] Arra hivatkozott, hogy a sérelmezett végzés megalapozatlan, a Pevtv. 7. §-a (1)-(2) bekezdéseinek és 15. §-a (3)-(5) bekezdéseinek téves értelmezésén alapul. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság azért sértette meg a Pevtv. rendelkezéseit, mert anélkül kötelezte a kérelmezettet vagyoni elégtétel megfizetésére, hogy az alapul szolgáló eljárás kapcsán a

kérelmező észszerű határidőn beüli befejezéshez való joga sérült volna. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy – egy nap kivételével – nincs olyan időtartam, amely az eljárás teljes időtartamából levonható.

[27] Előadta, hogy az elsőfokú bíróság tévesen és hiányosan érvelt az Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: EJEB) jogértelmezésére vonatkozóan, ugyanis az EJEB ítélkezési gyakorlata szerint nem az alapeljárás teljes időszakára, hanem csak a késedelmes időszakokra illeti meg a kérelmezőt a vagyoni elégtétel.

[28] Vitatta, hogy a 2018. május 17. és 2018. szeptember 7. közötti 113 nap időtartam nem vonható le az eljárás időtartalmából, ugyanis a kérelmező tanúbizonyítási indítványait első ízben 2018. május 17. napján terjesztette elő, annak ellenére, hogy azt már a keresetlevelében kellett volna megtennie, emiatt a bíróság először a 2018. szeptember 7-i tárgyalásra tudott tanúkat idézni. Állította, hogy téves az elsőfokú bíróság azon megállapítása, hogy a tanúk megjelölésének a feltétele a bizonyítási teherről szóló tájékoztatás, azonban az elsőfokú bíróság logikáját követve a 2018. június 15. napján közölt tájékoztatást követő időszak mindenképpen levonandó a peres eljárás időtartamából.

[29] Nem értett egyet a 2021. november 30. és 2022. január 27. napja közötti 58 napos időtartam figyelmen kívül hagyásával sem. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság önellentmondóan tett megállapításokat a kérelmező perelhúzó magatartásának hiánya vonatkozásában, ugyanis bár rögzítette, hogy a felperes (kérelmező) keresetét nem módosította, azonban ezt követően idézte az alperes nyilatkozatát, amely szerint „az új felperesi előadásra és érvelésre” tekintettel kellett az alperes részére további határidőt biztosítani a nyilatkozattételre. Állította, hogy ez az időtartam a felperes (kérelmező) érdekkörében felmerült okból telt el szükségtelenül, és elhárítható lett volna, ha ezen érveit már az alapeljárásban közli.

[30] Állította, hogy a 2018. január 15. és 2018. március 25. közötti 69 napos időtartam és a 2018. november 28. és 2019. február 20. napja között eltelt 83 napos időtartam figyelmen kívül hagyásának indokolása hiányos és nem helytálló. A felperes keresetlevelét a bíróság 2018. január 15. napján keltezett 2. számú végzésével kiadta az alperesnek és kitűzte az első tárgyalást 2018. március 2. napjára, amelyet a bíróság a 3. számú végzésével beállított 2018. március 26. napjára. A kérelmező eljárás elhúzódása miatti kifogást nem terjesztett elő, az elsőfokú bíróság pedig nem adta indokát annak, hogy a tárgyalás objektív okból való elhalasztása miatt miért nem volt abban a helyzetben a kérelmező, hogy az eljárás elhúzódása elleni kifogást terjesszen elő. Vitatta, hogy az elsőfokú bíróság ezt az időtartamot hasonló jogi megítélés alá vette a 2018. november 28. és 2019. február 20. napja között eltelt 83 napos és a 2019. február 27. napja és 2019. április 10. napja közötti 42 napos időtartammal. Nem értett egyet az elsőfokú bíróság azon indoklásával sem, hogy a kérelmezőnek nem volt lehetősége kifogás előterjesztésére, ugyanis álláspontja szerint, ha a tárgyalások közötti időtartamot a kérelmező észszerűtlennek tartotta volna, úgy az eljárás elhúzódása miatti kifogását az 1952. évi Pp. 114/A. §-ának (2) bekezdése szerint előterjeszthette volna.

[31] Vitatta, hogy a 2019. május 17. és 2019. november 18. közötti 185 napos időtartam nem vonható le az eljárás időtartamából. Arra hivatkozott, hogy a 2019. május 17-i tárgyalás elhalasztásának az volt az indoka, hogy az alperes előkészítő irata nem érkezett meg határidőben a bírósághoz. Az elsőfokú bíróság nem indokolta meg, hogy a kérelmező miért volt elzárva az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztésétől, álláspontja szerint azt az 1952. évi Pp. 114/A. §-a (2) bekezdésének c) pontja szerint előterjeszthette volna. Hasonló jogi álláspontra helyezkedett a 2019. november 19. és 2020. január 29. közötti 71 napos időtartam esetében is.

[32] Nem értett egyet azzal, hogy az elsőfokú bíróság a 2021. március 11. és 2021. május 12. napja közötti 62 napos időtartamot is figyelmen kívül hagyta a teljes pertartam

számításakor. Előadta, hogy ugyan az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a kérelmezett mulasztott, amikor 15 napon túl hozta meg – 2021. május 13-án – az ítéletét, azonban a kifogás hiányát mégsem értékelte akként, hogy alapul szolgálhat az ítélet meghozatalára nyitva álló törvényi határidő leteltének napja és az ítélet meghozatalának napja közötti időtartamnak a pertartamból történő levonására.

[33] Előadta, hogy a Pevtv. 15. §-ának (5) bekezdésében foglalt mérlegelés alapján kérte az általa megállapított fennmaradó pertartam csökkentését 5%-kal, ugyanis álláspontja szerint a kérelmező magatartásával maga is hozzájárult az eljárás elhúzódásához, mivel időben nem terjesztette elő bizonyítványi indítványait és jogi érvelését.

[34] A kérelmező a fellebbezésre tett észrevételében az elsőfokú végzés helybenhagyását kérte. Hangsúlyozta, hogy a Pevtv. 7. §-a alapján járó vagyoni elégtétel összegének meghatározása-kor az eljárás figyelembe vehető időtartamába eső valamennyi naptári napot kell szorzóként alkalmazni, nem csak az észszerű időtartamot meghaladó napok számát. Arra hivatkozott, hogy alaptalan a kérelmezett azon állítása, hogy tanúbizonyítási indítványait nem határidőben terjesztette elő, ugyanis a kiosztott bizonyítási teherről való értesítésekor erre határidőben nyilatkozott. Állította, hogy a második megismételt eljárásban, a 2021. november 30-án megtartott tárgyalást nem miatta halasztotta el a bíróság, hanem azért, mert az alperes képviselője további bizonyítási indítvány előterjesztésére kért határidőt. Előadta, hogy az eljárás elhúzódása miatti kifogás esetében a kérelmezettnek elleniratában meg kellett volna határoznia, hogy álláspontja szerint mikor kellett volna előterjeszteni a kifogást és annak hatására mikor történt volna meg a késedelmes intézkedés, és ezen időponttól a késedelmes intézkedés tényleges napjáig terjedő idő levonását kérhette volna. Megjegyezte, hogy a Pevtv. 15. §-ának (5) bekezdése nem teremt önálló jogalapot az eljárás figyelembe vehető időpontja meghatározásakor, csupán szempontok mérlegelésére ad lehetőséget.

A másodfokú bíróság döntése

[35] Az ítéltábla fellebbezés hiányában nem érintette az elsőfokú végzés a kérelmet részben elutasító rendelkezését, a kérelmezett fellebbezését pedig alaptalannak találta a következők szerint:

[36] Helyesen – és a más határozatokban megjelenő jogalkalmazói gyakorlathoz igazodóan (Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.404/2022/2., Pkf.II.20.458/2022/4.) – értékelte az elsőfokú bíróság a Pevtv. rendelkezéseit akként, hogy a törvényben meghatározott észszerű határidő túllépése esetén az eljárás elhúzódása miatti vagyoni elégtétel összegét nem csupán az észszerű időt meghaladó tartamra, hanem az eljárás (eljárási szakasz) teljes figyelembe vehető időtartamára kell meghatározni. Arra ugyan helyesen hivatkozott a fellebbezés, hogy az EJB gyakorlatából eredő követelményeket – egy ehhez igazodó szabályozási modell mellett – *elvileg* teljesíthette volna a kizárólag az észszerű időn felüli időtartamra meghatározott vagyoni kompenzációt megállapító jogszabályi megoldás is. A Pevtv. azonban nem ezt a szabályozási modellt választotta, ugyanis a törvény rendszertani és nyelvtani értelmezéséből egyértelmű, hogy a polgári peres eljárás elhúzódásával kapcsolatos vagyoni elégtétel összegének számítási alapja a *vizsgált eljárás (eljárási szakasz) teljes figyelembe vehető időtartama*, és nem csupán az ezen felüli időszakot kell kompenzálni. Ha a bírósági eljárás vagy eljárási szakasz a Pevtv. 15. §-a szerint figyelembe vehető időtartama meghaladja a Pevtv. szerint észszerűnek minősülő időt, úgy az eljárás teljes, a törvény szerinti számítás értelmében meghatározott időszakából kell levonni a Pevtv. 15. §-ának (3) és (4) bekezdése alapján be nem számítható időtartamot, és ehhez igazodóan kell a vagyoni elégtétel összegét kiszámítani. A Pevtv. 7. §-ának (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy ha a bírósági eljárás vagy eljárási szakasz 15. § szerint figyelembe vehető időtartama meghaladja az észszerűnek minősülő időtartamot, a fél ... pénzbeli igényt érvényesíthet vagyoni elégtételként. Ebből

tehát nyilvánvalóan következik, hogy vagyoni elégtételre jogosultság esetén a figyelembe vehető időtartam szükségszerűen több, mint az észszerűnek minősülő időtartam. A Rendelet 1. §-ának (1) bekezdése pedig azt tartalmazza, hogy a vagyoni elégtétel összegét a bírósági eljárás Pevtv. szerint *figyelembe vehető időtartamára* eső naptári napoknak és a napi összegnek a szorzataként, egy összegben kell megállapítani. Mivel pedig a figyelembe vehető időtartamnak többnek kell lenni az észszerűnek minősülő időtartamnál, a csak az észszerű időtartam és a figyelembe vehető időtartam különbözetére hivatkozó számítás a jogszabályi rendelkezések nyelvtani értelmezésével nem támasztható alá.

[37] Egyetértett az ítéltábla az elsőfokú bíróságnak azzal az álláspontjával, hogy nem volt megállapítható az elleniratban hivatkozott olyan, a kérelmező érdekkörében felmerült, elhárítható ok miatt szükségtelenül eltelt időtartam, amely a Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdése alapján a vagyoni elégtétel csökkentését eredményező levonásra alapot adott volna.

[38] Minden részében osztotta az ítéltábla a 2018. május 17. és 2018. szeptember 7. közötti időszakra vonatkozó elsőfokú érveket. A 2018. május 18-i tárgyalást a bíróság úgy halasztotta el 2018. szeptember 7-re, hogy annak indokaként a kérelmező által elmulasztott indítványok előterjesztésének biztosítását nem is jelölte meg, így ezáltal sem támasztható alá az a hivatkozás, hogy a halasztás indoka a kérelmező késedelme lett volna. Ezen túl azt is helytállóan értékelte az elsőfokú bíróság, hogy csak a kérelmező részére 2018. június 18-án kézbesített végzésével tájékoztatta teljes körűen az eljáró bíróság a feleket a bizonyítási kötelezettségeikről, így ezeknek az indítványoknak a korábbi előterjesztése a kérelmezőtől nem volt elvárható. Mindezen felül azonban hangsúlyozza az ítéltábla: nem alapozhatja meg a Pevtv. 15. §-a (3) bekezdésének alkalmazását a bizonyítási indítványok a kérelmező általi késedelmes előterjesztése miatti időmúlásra hivatkozás. Az 1952. évi Pp. 121. §-a (1) bekezdésének c) pontja a keresetlevélben csak az érvényesíteni kívánt jog alapjául szolgáló tények bizonyítékainak előadását várta el, azonban a Pp. osztott perszerkezetének az utólagos bizonyítás feltételeinek hiányában az indítványok legkésőbb a perfelvétel lezárásáig előterjeszthetőségével szemben a bizonyítási indítványok előterjesztésének végső határidejét nem határozta meg. A fellebbezés érveivel szemben nem tehető így olyan kijelentés, hogy a felperesnek bizonyítási indítványait már a keresetlevélben vagy egyébként a perben korábban elő kellett volna adnia. Ugyanakkor az 1952. évi Pp. 141. §-ának (2) bekezdése a fél a bizonyítékai a per állása szerint a gondos és az eljárást elősegítő pervitelnek megfelelő időben előadási kötelezettségét mondta ki. Ezen kötelezettség megszegésének volt a szankciója a jogszabályhely (6) bekezdése szerint az alapos ok nélkül késedelmesen előterjesztett bizonyítékok bevétele nélküli határozathozatal; valamint a 3. §-ának (4) bekezdése szerint a fél által felróhatóan elkésztett előterjesztett bizonyítás kötelező mellőzése. Mindezekből az is következik, hogy az 1952. évi Pp. a bíróság kötelezettségévé tette a késedelmesen előterjesztett bizonyítási indítványok figyelmen kívül hagyása jogkövetkezményének alkalmazását; így egyébként sem a fél, hanem a bíróság érdekkörében határozható meg a bár felróhatóan késedelmesen előterjesztett indítvány alapján, a bíróság döntése szerint ennek ellenére mégis elrendelt bizonyítás miatti időmúlás. Ezért nem vonható le az eljárás számított időtartamából a 2018. május 17. és 2018. szeptember 7. közötti 113 nap.

[39] Helyes következtetést vont le az elsőfokú bíróság a 2021. november 30. és 2022. január 27. közötti időszakra is. Nem támasztható alá a tárgyalás a kérelmező érdekkörében felmerült elhárítható okból elhalasztása; ellenkezőleg, a tárgyalási jegyzőkönyvből egyértelműen megállapítható, hogy bár a kérelmező megelőzőleg már nem kívánt indítványokat előterjeszteni, a per alperesének nyilatkozata alapján biztosított a bíróság lehetőséget az alperes részére a kollektív szerződés értelmezésével kapcsolatos érvei előterjesztésére, és ezért döntött a tárgyalás elhalasztásáról, amely a bíróság vagy a kérelmező

perbeli ellenfele érdekkörében jelentkező okként értékelhető, de a kérelmező érdekkörében jelentkező okként nem. A fellebbezésben írtakkal szemben önmagában az a körülmény, hogy a tárgyaláson jelen lévő fél új előadásokat tesz és új érveket ad elő, még nem vezethet a Pevtv. 15. §-a (3) bekezdésének alkalmazására, hiszen ebben az esetben is az 1952. évi Pp. 141. §-ának (6) bekezdése a bíróság kötelezettségévé tette annak megítélését, hogy a fél előadásának, előterjesztésének bevárása a per befejezését késlelteti-e és amennyiben igen, úgy azok bevárása nélkül kell-e határoznia. Mindebből egyértelműen következik, hogy a per befejezését késleltető előadások bevárása nem a fél, hanem a bíróság érdekkörében jelentkező elhárítható ok. Mindezek alapján nem hagyható figyelmen kívül a 2021. november 30. és 2022. január 27. közötti 58 nap.

[40] Az elsőfokú bíróság a következetes jogalkalmazói gyakorlat szerint értelmezte az eljárás elhúzódása miatti kifogás elmulasztásának a vagyoni elégtételre való jogosultság szempontjából kialakított követelményeit akként, hogy az egyes mulasztásokat egyedileg, a jogintézmény céljával, a sérelem orvoslására alkalmasságával, és mindezek alapján a féltől elvárható magatartással összefüggésben kell értékelni (Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.345/2022/2., Pkf.II.20.404/2022/2., Pkf.II.20.003/2022/2., Pkf.II.20.032/2023/2). A Pevtv. 15. §-ának (4) bekezdése akként rendelkezik, hogy a bíróság érdekkörében felmerült, elhárítható ok miatt, szükségtelenül eltelt időtartam nem számítható bele a bírósági eljárás időtartamába akkor, ha a kérelmező *a jogszabályban biztosított lehetősége ellenére nem nyújtott be kifogást* az eljárás elhúzódása miatt. Ennek a sajátos perorvoslatnak az igénybevételi kötelezettségét nem lehet mechanikusan, formálisan megítélni, hanem – visszaulva az előzőekben hivatkozott jogerős határozatokban megjelenő értelmezésre – minden egyes mulasztásra kell egyedi vizsgálatot elvégezni. Az 1952. évi Pp. 114/A. §-ának (2) bekezdése, egyezően a Pp. 157. §-ának (1) bekezdésével, nem valamennyi, a bíróság érdekkörében felmerült, elhárítható ok miatt, szükségtelenül eltelt időtartam orvoslása végett teszi lehetővé annak igénybevételét, hanem csupán akkor, ha a bíróság valamilyen – törvény vagy saját maga által megállapított – határidőt mulasztott vagy észszerű időn belül nem intézkedett; más eljárási szabálysértések elhárítására ez a jogintézmény nem szolgál. Másrészt a határidők és az észszerű időtartam elmulasztása mellett is vizsgálni kell annak a sérelem elhárítására alkalmasságát. Mindezekon túl azt is tekintetbe kell venni, hogy a bíróság kötelezettsége a saját közhatalmi tevékenységére irányadó szabályok betartása, így a feleknek is abból a feltételezésből kell kiindulniuk, hogy a bíróságok betartják a rájuk vonatkozó – így az észszerű időn belüli cselekvést érintő – eljárási szabályokat. Ennek alapján a féltől a bíróság inaktív magatartása miatti eljárás elhúzódásának megakadályozása esetén az az elvárható, hogy akkor terjesszen elő emiatt kifogást a folyamatban lévő perben, ha a bíróság olyan mértékben mulasztotta el az észszerű időn belüli eljárási cselekmények kötelezettségét, amely a rá vonatkozó eljárási szabályok betartásában alappal bízó fél számára nyilvánvaló és egyértelműen felismerhető, az eljárási kötelezettség megszegésére vonatkozó jelzéstől pedig alappal várhatja a sérelem kellő időben és eredményességgel történő orvoslását. Ez a félre méltányos értelmezés felel meg az EJEB elvárásainak és egyeztethető össze a Pevtv. létrehozásának jogalkotói céljával.

[41] Az eljárás elhúzódása miatti kifogás nem valamennyi, a bíróság érdekkörében felmerült, elhárítható ok miatt, szükségtelenül eltelt időtartam orvoslására alkalmas: a kérelmezett fellebbezési álláspontjával szemben nem vehető igénybe a törvényes határidőn túlra, de a már kitűzött tárgyalási határnap korábbi időpontra való kitűzése által okozott sérelem kiküszöbölésére. Az 1952. évi Pp. 142. §-a (2) bekezdésének a folytatólagos tárgyalás négy hónapon belüli megtartását előíró rendelkezése nem a bíróság részére az eljárás lefolytatására, eljárási cselekmény elvégzésére vagy valamely határozat meghozatalára határidő meghatározása. Nem értett egyet az ítéltábla azzal a fellebbezési hivatkozással, hogy ha a tárgyalások közötti időtartamot a kérelmező észszerűtlennek tartotta volna, úgy

élhetett volna az eljárás elhúzódása miatti kifogás eszközével. Ha a bíróság a tárgyalást négy hónapon túlra, de kitűzi, azzal már nem áll fenn mulasztása, ezzel szemben megszegte az előírt időtartam megtartására irányadó szabályt, amelyet érintően legfeljebb az 1952. évi Pp. 114. §-a szerinti eljárás szabálytalansága miatti kifogás vehető igénybe, amely a Pevtv. alkalmazása szempontjából irreleváns.

[42] A kérelmező az elleniratában rendszerint hivatkozott arra, hogy az egymást követő bírói cselekmények következménye lett valamilyen eljárási határidő sérelme. Mivel azonban a Pevtv. az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztését, az előzőekben kifejtett szempontok szerint, a sérelem esetleges elhárítása érdekében határozza meg, nem a bírói cselekmények végeredményéből, hanem abból kell kiindulni, hogy ezen cselekmények során volt-e olyan nyilvánvalóan felismerhető mulasztás, amellyel szembeni kifogás eredményezhette volna az eljárás elhúzódásának a megakadályozását.

[43] Mindezekből következően helyes volt az elsőfokú bíróság azon következtetése, hogy nem vonható le a tárgyalás elhalasztását érintően a 2018. január 15. és 2018. május 25. közötti 69 nap azért, mert azzal, hogy a kérelmezett a 2017. december 22-én érkezett keresetlevél alapján az első tárgyalást – az eredetileg meghatározott 2018. március 2. helyett – végül 2018. március 26. napjára tűzte ki, a helytállóan felhívott jogszabályi rendelkezések szerint nem állt fenn mulasztása, nem is sérültek a törvényes kitűzési határidők, ebből következően nem is volt lehetőség az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztésére. A fellebbezésben foglaltakkal szemben az elsőfokú bíróság mindezt kellő részletességgel indokolta. Ugyanez a jogi levezetés helyes az ugyancsak figyelembe veendő 2018. november 28. és 2019. február 20. napja között eltelt 83 napra, hiszen amikor a bíróság a 2018. november 28-án hozott tárgyaláson a következő tárgyalást 2019. február 20-ra elhalasztotta, mindenben megtartotta a törvényes határidőket; valamint az ugyancsak figyelembe veendő 2019. február 27. napja és 2019. április 10. napja közötti 42 napra, mert a 2019. február 17-i tárgyalást a bíróság ugyancsak a törvényes határidőket mindenben betartva halasztotta el 2019. április 10-ra. Az eljárás elhúzódása miatti kifogás pedig eleve nem alkalmas jogorvoslat annak a sérelemnek a kiküszöbölésére – ezért elmulasztása nem is róható a fél terhére –, hogy a bíróság formálisan nem mulaszt határidőt, hanem az eljárás elhúzódását a nem megfelelően választott, célszerűtlen pervezetés idézi elő. (Ugyanezt az álláspontot fejtette ki a Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.404/2022/2. számú végzése.)

[44] Az előző értelmezés alapján nem vonható le a 2019. május 17. és 2019. november 18. közötti 185 nap sem. A 2019. május 17. napi tárgyaláson a bíróság a következő folytatódó tárgyalást 2019. szeptember 25. napjára, négy hónapon túlra tűzte ki ugyan, de a kitűzés folytán már nem is állt fenn mulasztása, így az okozott sérelem elhárítására az eljárás elhúzódása miatti kifogás eleve nem is volt alkalmas. Nem volt annak a fellebbezési hivatkozásnak jelentősége, hogy a halasztás oka az lett volna, hogy az alperes előkészítő irata nem érkezett meg határidőben a bírósághoz, mivel a Pevtv. 15. §-ának (3) és (4) bekezdése a bírósági eljárásban félnek minősülő kérelmező, valamint a bírósági eljárást lefolytató bíróság eljárási cselekményének, illetve mulasztásának az értékelését engedi, a kérelmező perbeli ellenfelének magatartását nem. Ezt követően pedig amikor a 2019. szeptember 4. napján meghozott végzésével a tárgyalást hivatalból elhalasztotta, majd azt harminc napon belül, 2019. október 1-jén 2019. november 19. napjára tűzte ki, eljárási szabályokat nem is szegett, és hogy ennek eredményeképpen a két tárgyalás között még hosszabb idő telt el, olyan következmény, amelyet az egyes cselekmények önmagukban szabályszerű foganatosítása miatt – mint ahogy a fellebbezésben előadottakkal szemben az elsőfokú bíróság megfelelően indokolta – a kérelmező az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztésével nem akadályozhatott volna meg.

[45] Amikor a perben eljáró bíróság a 2019. november 19-i tárgyalást 2020. január 29-re elhalasztotta, az elsőfokú bíróság által ugyancsak kellően indokoltak szerint, az intézkedésre és a kitűzésre irányadó eljárási szabályokat mindenben betartotta, az esetleges célszerűtlen pervitel megakadályozására nem alkalmas az eljárás elhúzódása miatti kifogás, ebből következően a 2019. november 19. és 2020. január 29. közötti 71 nap levonásának sincs helye.

[46] Bár a fellebbezés a kérelem teljes elutasítására irányult, a 2020. március 13. és 2020. május 11. közötti 59 nap, valamint a 2020. október 19. és 2020. november 5. közötti 17 nap levonását érintően a kérelmezett a fellebbezésben előadást nem tett, ezért azzal kapcsolatban az ítéltáblának sem kellett állást foglalnia.

[47] Helyesen rendelkezett az elsőfokú bíróság úgy, hogy a 2021. március 11. és 2021. május 12. napja közötti 62 napos időtartamot is figyelembe kell venni. A 2021. március 23. napjára elhalasztott tárgyalást megelőző esetleges észrevételek, nyilatkozatok megtételére meghatározott nyolc napos határidő ugyan 2021. március 11-én valóban eltelt, és ehhez képest a bíróság 2021. május 13-án hozott tárgyaláson kívül ítéletet, azonban ezt a kérelmezett az eljárás elhúzódása miatti kifogással nem háríthatta el; először azért, mert a tárgyalást 2021. március 23-ra kitűzte a bíróság, azaz mulasztása nem állt fenn; majd a 2021. március 16-i, a tárgyaláson kívüli elbírálásról a feleket értesítő végzést követően azért nem, mert a bíróság mindenben a szigorított védekezés szabályai szerint járt, a tárgyalás 2021. április 13-i berekesztését követően pedig azért sem, mert valóban a bíróság ehhez képest az 1952. évi Pp. 219. §-ának (2) bekezdése szerinti határidőn túl hozott ítéletet, azonban a mulasztás nem volt olyan mértékű, hogy az az eljárási szabályok megtartásában bízó fél számára nyilvánvalóan felismerhető legyen úgy, hogy a sérelem orvoslására alkalmas eszköz igénybe vételének elmulasztását a terhére lehessen értékelni.

[48] Nem értett egyet az ítéltábla a fellebbezéssel annyiban sem, hogy a Pevtv. 15. §-ának (5) bekezdése lehetőséget adna a perelhúzó magatartásra való általános hivatkozás alapján a figyelembe vehető időtartam mérlegeléssel – százalékos arányban – való további csökkentésére. Az ellenirat a Pevtv. 14. §-a (2) bekezdésének f) és g) pontjai szerinti tartalmi követelményei körében a kérelmező a *meghatározott* idő figyelmen kívül hagyását megalapozó eljárási cselekményeit, illetve szükséges eljárási cselekménye elmulasztását alátámasztó tényeknek, valamint ezzel összefüggésben figyelmen kívül hagyandó időtartamoknak a megjelölését írja elő. A „meghatározott” kifejezésből és a törvény egész rendszeréből az következik, hogy a kérelmezőnek az egyes levonni kért időtartamok kezdő és befejező időpontjának *pontos* megjelölésével, a hivatkozott időtartam figyelmen kívül hagyására alapot adó ok pontos megjelölésével kell kérnie a vagyoni elégtétel alapját csökkentő levonást. A Pevtv. következetes számítási rendszeréből az következik, hogy nincs lehetőség konkrét időtartamok megjelölése nélkül, a kérelmező magatartására történő általános hivatkozással, a bíróság mérlegelési jogköre alapján egyes arányos időtartamok levonására.

[49] Az ítéltábla a per teljes időtartamából a fellebbezéssel érintett időszakok levonását nem találta indokoltnak, ezért az elsőfokú bíróság végzésének a fellebbezett részét a Pevtv. 9. §-ának (4) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 383. §-ának (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

[50] A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 83. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az ítéltábla a kérelmezettet a kérelmező javára a Rendelet 3. §-ának (4), (5) és (6) bekezdése szerint, az ügy tárgyára és a fellebbezés tartalmára tekintettel indokolt jogi képviselési tevékenység alapján meghatározott összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltsége megfizetésére.

[51] Az Itv. 39. §-ának (1) bekezdése és 47. §-ának (1) bekezdése szerint meghatározott fellebbezési illeték, a kérelmezett személyes illetékmentessége folytán, a Pp. 102. §-ának (6) bekezdése alapján az állam terhén marad.

Debrecen, 2023. március 28.

Dr. Pribula László s.k. a tanács elnöke, előadó, Dr. Gárdosi Judit s.k. bíró, Dr. Répássy Árpád s.k. bíró